

פרק 59

נהש"ס, סקרנות, חלק ט'

מטאטאים הומצאו בתקופה שנקראה בפי המוגלגים ימי הביניים, ושמה של ממציתם היה על פי הסיפור סלסטיה רלבו, לכאורה נינת-נינת-נינתו של מרלין.

סלסטיה רלבו, או איזה אדם או קבוצה שהמציאו את הלחשים הללו, לא ידעו שום דבר על מכניקה ניוטונית.

מטאטאים, לפיכך, עבדו על פי פיזיקה אריסטוטלית.

הם טסו לאן שכיוונת אותם.

אם רצית לטוס ישר קדימה, כיונת אותם ישר קדימה; לא היית צריך לדאוג לשמור דחף כלשהו כלפי מטה כדי לבטל את השפעת הכבידה.

אם הפנית מטאטא, כל המהירות החדשה שלו הייתה בכיוון החדש, הוא לא נע הצידה בגלל התנע שלו.

למטאטאים הייתה מהירות מקסימלית, לא תאוצה מקסימלית. לא בגלל משהו שקשור להתנגדות אוויר, אלא משום שלמטאטא היה אימפטוס אריסטוטלי מקסימלי שהלחש שלו היה יכול להפעיל.

הארי מעולם לא הבחין בכך מפורשות, אף על פי שהייתה לו קואורדינציה טובה מספיק כדי לקבל את הציון הגבוה ביותר בשיעור תעופה. מטאטאים עבדו כל כך דומה לאיך שהמוח האנושי ציפה אינסטינקטיבית שיעבדו עד שהמוח שלו הצליח להתעלם לחלוטין מהעובדה שהם מגוחכים פיזיקלית. הארי, ביום חמישי של שיעור התעופה הראשון, הוסח על ידי תופעות יותר מעניינות-למראה, מילים שנכתבו על נייר וכדור אדום זוהר. אז המוח שלו פשוט השהה את הספק, סימן את המציאות של מטאטאים כמקובלת, והמשיך ליהנות, בלי לחשוב על השאלה אפילו פעם אחת, אף על פי שהתשובה לה הייתה ברורה. אמת עצובה היא, שאנחנו חושבים רק על חלק זעיר מכל התופעות שאנו נתקלים בהן...

זה הסיפור על איך הארי-ג'יימס-פוטר-אוואנס-וורס כמעט נהרג על ידי חוסר הסקרנות שלו.

משום שטילים לא עבדו על פי פיזיקה אריסטוטלית.

טילים לא עבדו כמו שמוח אנושי היה מצפה אינסטינקטיבית מכלי תעופה לעבוד.

מטאטא מחובר לטיל, אם כן, לא נע כמו המטאטאים הקסומים עליהם הארי היה רוכב מיומן.

שום דבר מזה לא באמת חלף בתודעתו של הארי באותו הרגע.

בתור התחלה, הרעש החזק ביותר ששמע בחיים מנע ממנו לשמוע את עצמו חושב.

נוסף על כך, האצה מעלה בתאוצה הגדולה פי ארבע מתאוצת הנפילה החופשית משמעה שהיו לו בערך שתיים וחצי שניות בסך הכל לעבור את כל הדרך מתחתית אזקבאן לראשו.

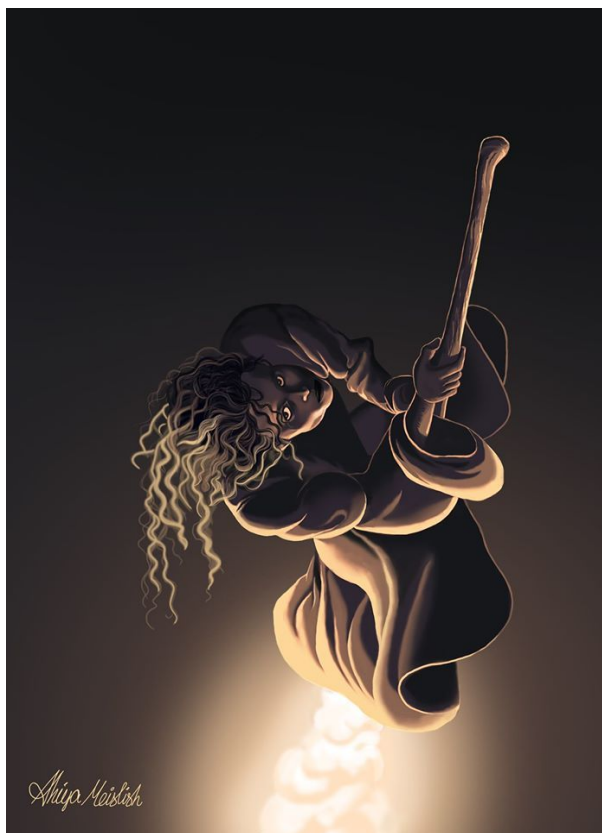
ואף על פי שהן היו שתיים וחצי מהשניות הארוכות ביותר בתולדות הזמן, זה לא היה מספיק זמן לחשוב הרבה.

זה היה רק מספיק זמן כדי לראות את האורות של הקללות של ההילאים נורים לעברו, להטות קלות את המטאטא כדי להתחמק מהם, להבין שהמטאטא פשוט המשיך עם אותו התנע פחות או יותר במקום לטוס בכיוון שהפנה אותו, ולהפעיל את הקונספטים חסרי המילים

* חרא *

ואז

* ניוטון *

ובעקבות כך הארי היטה את המטאטא שלו בזווית גדולה הרבה יותר והם החלו להתקרב מהר מאוד לקיר אז הוא היטה אותו לצד השני ואז הגיעו לעברם עוד אורות והסוהרסנים החליקו מעלה לכיוונם יחד עם יצור מכונף ענקי מאש לבנה-זהובה אז הארי הפנה את המטאטא שלו לכיוון השמיים שוב אבל כעת הוא עדיין החליק לעבר קיר נוסף אז הוא היטה את המטאטא שלו קלות והפסיק להתקרב אבל הוא היה קרוב מדי אז הוא היטה אותו שוב ואז ההילאים המרוחקים על המטאטאים שלהם כבר לא היו כל כך מרוחקים והוא עמד להתנגש באישה הזו אז הוא סובב את המטאטא שלו לצד השני ואז רגע לאחר מכן הבין שהטיל שלו הוא להביוור רב עוצמה ובשבריר שנייה הוא יפנה ישירות לעבר ההילאית אז הוא סובב את המטאטא שלו הצידה בזמן שהמשיך לעלות מעלה והוא לא הצליח לזכור האם הוא פונה לעבר הילאים כלשהם עכשיו אבל לפחות הוא לא פנה לעברה.

הארי החטיא עוד הילאי במטר בערך, טס לידו על להביו מופנה הצידה ונע מעלה במה שהארי יעריך לאחר מכן להיות 300 קילומטרים לשעה.

אם היו צרחות של הילאים צלויים הוא לא שמע אותן, אבל זו לא הייתה ראייה לכאן או לכאן, משום שכל מה שהארי שמע כרגע היה רעש חזק מאוד.

שתי שניות רגועות אם כי לא שקטות יותר לאחר מכן, לא נראה שיש הילאים בסביבה, או סוהרסנים כלשהם, או יצורי להבה מכונפים ענקיים, והבניין העצום והנורא של אזקבאן נראה קטן להפגיע מהגובה הזה.

הארי כיוון את המטאטא שלו לעבר השמש, שבקושי נראתה דרך העננים, היא לא הייתה גבוהה בשמיים בשעה הזו ובחודש הזה בחורף, והמטאטא האיץ למשך שתי שניות נוספות בכיוון הזה וצבר מהירות מדהימה מהר מאוד לפני שטיל הדלק המוצק כילה את עצמו.

אחרי זה, כשהארי הצליח סוף סוף לשמוע את עצמו חושב שוב, כל מה שנשמע הייתה שאגת הרוח מהמהירות המגוחכת שלהם, וידיה המחוזקות בקסם של הארי שאחזו במטאטא בסך הכל התנגדו לגרר המאיט שנוצר מתנועה מהירה יותר ממהירות טרמינלית, אז הארי חשב על כל הדברים האלה על מכניקה ניוטונית ופיזיקה אריסטוטלית ומטאטאים וטילאות וחשיבות הסקרנות ועל זה שהוא בחיים לא יעשה משהו כל כך גריפינדורי עד שלא ילמד את סוד חיי הנצח של אדון האופל ולמה הקשיב לפרופסור קווירינוס "אני מבטיח לך, ילד, לא הייתי מנסה זאת אלמלא הייתי בטוח בהיששרדותי ששלי" קווירל במקום לפרופסור מייקל "בן, אם תנסה לעשות משהו עם טילים בעצמך, אני מתכוון לכל דבר שהוא בלי מבוגר מקצועי שמשגיח, אתה תמות וזה יגרום לאימא להיות עצובה" וורס-אוואנס.

"מה?" צווחה אמיליה על המראה.

הרוח גוועה לאיטה לרמה נסבלת כשהתנגדות האוויר האטה אותם, מה שנתן להארי הזדמנות מספקת להאזין לצליל הזמזום המצלצל שמילא את כל מוחו.

פרופסור קווירל היה אמור להטיל לחש קוויטוס על צינור הפליטה של הטיל... כנראה שיש גבול למה שלחש קוויטוס יכול לעשות... בדיעבד, הארי היה צריך ליצור בשינוי-צורה זוג אטמי אוזניים, ולא לסמוך על לחש הקוויטוס, אם כי זה בטח גם לא היה מספיק...

ובכן, ריפוי קסום בטח יכול לעשות משהו לנזק בלתי הפיך לשמיעה.

לא, ברצינות, לרפואה קסומה בטח יש משהו שיכול לטפל בזה. הוא ראה תלמידים הולכים למדאם פומפרי עם פציעות שנשמעו הרבה יותר חמורות...

האם יש דרך להשתיל אישיות דמיונית לראש של מישהו אחר? שאל הפלפאף. אני לא רוצה להמשיך לחיות בשלך.

הארי דחף את הכל לאחורי מוחו, אין באמת משהו שהוא יכול לעשות לגבי זה עכשיו. האם יש משהו שהוא כן צריך לדאוג לגביו -

ואז הארי הביט סביבו, נזכר לראשונה לבדוק האם בלטריקס או פרופסור קווירל הועפו מהמטאטא.

אבל הנחש הירוק עדיין נותר ברתמה שלו, והאישה המצומקת עדיין נאחזה במטאטא, פניה עדיין צבועות בצבע החולני ועיניה עדיין בוהקות ומסוכנות. כתפיה רעדו כאילו היא צוחקת בהיסטריה, ושפתיה נעו כאילו בצעקה, אבל שום קול לא בקע -

אה, נכון.

הארי הוריד את ברדס גלימתו והצביע על אוזניו כדי שתדע שהוא לא שומע.

מה שהוביל את בלטריקס לאחוז בשרביטה, לכוון אותו על הארי, ולפתע הצלצול באוזניו פחת, והוא הצליח לשמוע שוב.

רגע לאחר מכן הוא התחרט על כך; הקללות שהיא צרחה על אזקבאן, סוהרסנים, הילאים, דמבלדור, לוציוס, ברטמי קראוץ', משהו שנקרא מסדר עוף החול, וכל מי שעמד בדרכו של אדונה האפל, וכולי, לא היו הולמות למאזינים צעירים ורגישים; והצחוק שלה פגע באוזניו הבריאות.

"מספיק, בלה," הארי אמר לבסוף, וקולה נאלם ברגע.

השתררה שתיקה. הארי עטה מחדש את הברדס על ראשו, מתוך עיקרון; והבין באותו הרגע שייתכן שיש להם טלסקופים שם למטה או משהו, בדיעבד להוריד את הברדס שלו אפילו לרגע נראה כמו צעד מפגר להפליא, הוא קיווה שהמשימה כולה לא תיכשל בגלל הטעות האחת הזו...

אנחנו באמת לא נועדנו לזה, לא כך? ציין סלית'רין.

היי, מחה הפלפאף מתוך רפלקס טהור, אנחנו לא יכולים לצפות לעשות הכל בצורה מושלמת בפעם הראשונה, אנחנו בטח רק צריכים עוד אימון תשכחו שאמרתי את זה.

הארי הביט שוב לאחור, ראה את בלטריקס מביטה סביבה, הבעה מבולבלת ומתפלאה על פניה. ראשה המשיך להסתובב ולהסתובב.

ולבסוף בלטריקס שאלה, קולה שקט יותר כעת, "אדוני, איפה אנחנו?"

מה זאת אומרת? היה מה שהארי רצה לשאול, אבל אדון האופל לעולם לא יודה שלא הבין משהו, אז הארי השיב ביושב, "אנחנו על מטאטא."

האם היא חושבת שהיא מתה, וזה גן עדן?

ידיה של בלטריקס עדיין היו כבולות למטאטא, אז היא הצביעה עם אצבע מעלה כששאלה, "מה זה?"

הארי הביט לעבר המקום אליו הצביעה עם אצבעה, וראה שם... שום דבר מיוחד, למעשה...

ואז הארי הבין. אחרי שעלו מספיק, לא היו עוד עננים שהסתירו אותה.

"זאת השמש, בלה יקירתי."

זה יצא מחושב להפליא, אדון האופל נשמע רגוע לחלוטין ואולי מעט חסר סבלנות, בעוד דמעות החלו לזלוג במורד לחייו של הארי.

בקור האינסופי, בחשבה המוחלטת, אין ספק שהשמש הייתה...

זיכרון מאושר...

ראשה של בלטריקס המשיך להסתובב.

"והדברים הצמריריים?" היא שאלה.

"עננים."

שתיקה, ואז בלטריקס שאלה, "אבל מה הם?"

הארי לא ענה לה, לא היה שום סיכוי שהקול שלו היה יכול להיות יציב, הוא השקיע את כל כוחותיו בלנשום בצורה סדירה בזמן שבכה.

לאחר זמן מה, בלטריקס התנשמה, ברכות כזו עד שהארי כמעט ולא שמע, ואמרה, "יפה..."

פניה נרגעו לאיטון, הצבע עוזב כמעט באותה המהירות כמו שהגיע.

גופה השלדי צנח כנגד המטאטא.

השרביט השאול היטלטל חסר חיים מהרצועה שנקשרה לידה חסרת התנועה.

אתה בטח צוחק -

מוחו של הארי נזכר אז שלשיקוי ההתפלפלות היה מחיר; בלטריקס תיששן למששך זמן ממוששך, אמר פרופסור קווירל.

ובאותו הרגע חלק אחר מהארי נעשה משוכנע לחלוטין, בעודו מביט לאחור על האישה המצומקת והלבנה כגיר, שבאור השמש הבהיר נראתה מתה יותר מכל דבר חי שהארי ראה מעודו, שהיא באמת מתה, שהיא הרגע אמרה את מילתה האחרונה, שפרופסור קווירל טעה במינון -

- או שהקריב בכוונה את בלטריקס כדי להגן על ההימלטות שלהם -

האם היא נושמת?

הארי לא הצליח לראות אם היא נושמת.

על המטאטא לא הייתה שום דרך להושיט יד לאחור ולבדוק את הדופק שלה.

הארי המשיך להביט קדימה כדי לוודא שהם לא עומדים להתנגש בשום סלע מעופף, המשיך לכוון את המטאטא לעבר השמש, הילד הבלתי-נראה והאישה האולי-מתה רוכבים לעבר אחר-הצהריים, בעוד אצבעותיו אוחזות בעץ כה חזק עד שהלבינו.

הוא לא יכול לשלוח יד לאחור ולבצע הנשמה מלאכותית.

לבטוח בכך שפרופסור קווירל לא היה מסכן אותה?

מוזר, היה זה מוזר, שאף על פי שבאמת האמין שפרופסור קווירל לא התכוון להרוג את ההילאי (משום שזה באמת היה טיפשי), המחשבה על ההרגעות של המורה להתגוננות כבר לא הרגיעה אותו.

ואז הארי נזכר שעדיין לא בדק -

הארי הביט לאחור ולחשש, "מורה?"

הנחש לא זע ברתמתו, ולא אמר מילה.

...אולי הנחש, משום שלא היה רוכב אמיתי, לא היה מוגן מהתאוצה. או שאולי קרבה כזו לסוהרסנים בלי מגן, אפילו לרגע בצורת אנימאגוס, עילפה את המורה להתגוננות.

זה לא טוב.

פרופסור קווירל היה זה שאמור היה לומר להארי שבטוח להשתמש במפתח המעבר.

הארי שינה את כיוון המטאטא באצבעות לבנות, וחשב, הוא חשב חזק מאוד לזמן קצר בעל אורך לא ידוע, בו בלטרקס אולי נשמה ואולי לא, בו פרופסור קווירל עצמו אולי כבר לא-נשם לזמן מה.

והארי החליט שאף על פי שניתן להתאושש מהשגיאה שבשימוש במפתח המעבר שברשותו, לא ניתן להתאושש מהשגיאה של לא לספק למוח שלו חמצן.

אז הארי לקח את מפתח המעבר הבא בסדרה מנרתיקו בזמן שהאט את המטאטא עד שעצר באוויר הכחול הבהיר (הארי לא ידע, כשחשב על כך, האם היכולת של מפתח המעבר לפצות על סיבוב כדור הארץ כללה גם את היכולת להתאים מהירות באופן כללי עם הסביבה החדשה), הצמיד את מפתח המעבר למטאטא, ואז...

הארי עצר, מחזיק את הזרד, תאומו של הזרד ששבר לפני מה שהרגיש כמו שבוע. הוא הרגיש אי-רצון; נראה שהמוח שלו למד את הכלל, בדרך מחשבתית של התנייה אופרנטית, ש"לשבור זרדים זה רעיון רע".

אבל זה לא באמת הגיוני, אז הארי שבר את הזרד בכל זאת.

נשמע קול בום רועם מאחורי דלת מתכת סמוכה שגרם לאמיליה לשמוט את המראה שהחזיקה ולהסתובב עם שרביטה בידה, ואז הדלת נפתחה וחשפה את אלבוס דמבלדור, עומד לפני חור גדול ומעשן בחומת הכלא.

"אמיליה," אמר הקוסם הזקן. לא היה זכר לקלות הראש הרגילה שלו, עיניו היו קשות כמו ספירים מאחורי משקפי חצי-הסתר שלו. "אני חייב לעזוב את אזקבאן ואני חייב לעשות זאת עכשיו. האם יש דרך מהירה יותר ממטאטא לצאת מתחום לחשי ההגנה?"

"לא -"

"אז אזדקק למטאטא המהיר ביותר שלך, ברגע זה!"

המקום שבו אמיליה רצתה להיות היה עם ההילאית שנפגעה משלהבת-השדים הזו או מה שזה לא יהיה.

מה שהיא צריכה לעשות זה לגלות מה דמבלדור ידע.

"אתם!" המכשפה הזקנה נבחה על הצוות מסביבה. "תמשיכו לטהר את המסדרונות עד שתגיעו למטה, ייתכן שלא כולם נמלטו עדיין!" ואז, לקוסם הזקן, "שני מטאטאים. תוכל לתדרך אותי באוויר."

הייתה תחרות מבטים, אבל אחת קצרה.

משיכה חזקה ומעוררת בחילה תפסה מאחורי הקורקבן של הארי, חזקה משמעותית מהמשיכה שהעבירה אותו לאזקבאן, והפעם המרחק שעבר היה גדול מספיק כך שהצליח לשמוע רגע של שקט, לראות את המרחב שבין המרחבים, בסדק שבין מקום אחד למשנהו.

השמש שהאירה על השניים רק לרגע קצר הוסתרה במהירות על ידי ענן גשם בשעה שנורו מאזקבאן, בכיוון הרוח ומהירים ממנה.

"מי אחראי על זה?" צעקה אמיליה אל המטאטא שטס כפסע מאחוריה.

"אחד משני אנשים," אמר דמבלדור בחזרה, "איני יודע, ברגע זה, מי משניהם. אם הראשון, אזי אנחנו בצרות. אם השני, אנחנו בצרות גדולות הרבה יותר."

אמיליה לא ביזבזה נשימה על אנחות. "מתי תדע?"

קולו של הקוסם הזקן היה קודר, שקט אך עם זאת נשמע מעל הרוח. "שלושה דברים הם צריכים למען שלמות, אם זהו זה: את בשר המשרת הנאמן ביותר של אדון האופל, את דם האויב הגדול ביותר של אדון האופל, ואת הגישה לקבר מסוים. חשבתי שהארי פוטר בטוח כשהניסיון שלהם כנגד אזקבאן נכשל – אבל אני חושש כעת. יש להם גישה לזמן, מישהו עם מחולל-זמן מעביר הודעות בשבילים; ואני חושש שניסיון החטיפה של הארי פוטר נערך כבר לפני מספר שעות. וזו הסיבה שאנחנו טרם שמענו על כך, בהיותנו באזקבאן שבו הזמן לא יכול ליצור בעצמו קשרים. העבר הזה קרה אחרי העתיד שלנו, את מבינה."

"ואם זה השני?" צעקה אמיליה. מה ששמעה כבר הדאיג אותה מספיק; זה נשמע כמו האפל שבטקסים האפלים, ואדון האופל עצמו במרכזו.

הקוסם הזקן רק הניד בראשו, פניו קודרות אף יותר.

כשמשיכתו של מפתח המעבר נחלשה, השמש רק הציצה מעל האופק, נראית יותר כמו זריחה מאשר שקיעה, המטאטא שלהם מרחף מעל סלע וחול בצבע כתום-כהה, שסודרו בגבעות גושיות כאילו מישהו לש את הקרקע כמה פעמים ואז שכח לרדד אותה. במרחק הקרוב, גלים נעו על פני נוף אינסופי של מים, אף על פי שהקרקע מעליה ריחף המטאטא הייתה גבוהה מפני הים בכמה מטרים לפחות.

הארי מצמץ למראה צבעי השחר, ואז הבין שמפתח המעבר היה בינלאומי.

"אוי!" נשמעה צעקה נשית ונמרצת מאחוריהם, והארי סובב את המטאטא כדי לראות. גברת בגיל העמידה הרימה יד אחת לפיה במחווה קריאה ברורה והזדרזה קדימה. תוויה הנעימים, עיניה הצרות, ועורה שהיה בצבע חום-אדמה, העידו על גזע שלא היה מוכר להארי; היא הייתה לבושה בגלימות סגולות בוהקות בסגנון שהארי לא ראה קודם לכן; וכשפיה נפתח שוב היא דיברה במבטא שהארי לא הצליח לזהות, משום שלא טייל הרבה.

"איפה הייתם? אתם מאחרים בשעתיים! כמעט וויתרתי עליכם... הלו?"

השתררה שתיקה קצרה. מחשבותיו של הארי נעו בצורה מוזרה, לאט מדי, הכל הרגיש מרוחק, כאילו בינו לבין הרגשות שלו הייתה שמשת זכוכית עבה, כך שהיה מסוגל לראות, אך לא לגעת. היא קמה אחרי שראה את אור השחר ואת המכשפה הנחמדה, וחשב שזה נראה כמו סוף הולם להרפתקה.

ואז המכשפה רצה קדימה ושלפה את שרביטה; מילה חתכה את האזיקים שכבלו את האישה המצומקת למטאטא, ובלטריקס הורחפה מטה אל הסלע המכוסה בחול, זרועותיה השלדיות ורגליה החיוורות מידלדלות כמו דברים מתים. "הו, מרלין," לחשה המכשפה, "מרלין, מרלין, מרלין..."

היא נראית מודאגת, חשב משהו מופשט ומרוחק בינות לשתי שמשות זכוכית. האם זה מה שמרפאה אמיתית תגיד, או שזה משהו שתגיד מישהי שנאמר לה לעשות הצגה?

כאילו לא היה זה הארי שדיבר, אלא חלק אחר ממנו מאחורי שמשת זכוכית נוספת, לחישה בקעה משפתיו. "הנחש הירוק שעל גבה הוא אנימאגוס." לא גבוהה הייתה הלחישה, לא קרה, רק שקטה. "הוא מחוסר הכרה."

ראשה של המכשפה קפץ מעלה, להביט אל המקום באוויר הריק ממנו בקע הקול, ואז היא הביטה מטה לעבר בלטריקס. "אתה לא מר ג'אפה."

"זה יהיה האנימאגוס," לחשו שפתיו של הארי. הו, חשב הארי מעבר לזכוכית, מקשיב לצלילים שבקעו משפתיו, זה הגיוני; פרופסור קווירל בוודאי השתמש בשם אחר.

"ממתי הוא - בה, שכח מזה." המכשפה הניחה את שרביטה על אפו של הנחש לרגע, ואז הנידה בראשה בחדות. "לו אין שום בעיה שמנוחה של יום לא תסדר. לה..."

"את יכולה להעיר אותו עכשיו?" לחשו שפתיו של הארי. האם זה רעיון טוב? חשב הארי, אבל שפתיו בהחלט חשבו כך.

שוב הניד הראש החד. "אם לחש שחרר לא עבד עליו -" החלה המכשפה.

"לא ניסיתי להטיל אחד," לחשו שפתיו של הארי.

"מה? למה - הו, לא משנה. שחרר."

שתיקה, ואז הנחש החל לזחול לאיטו מהרתמה. הראש הירוק עלה לאט, מביט סביב.

טישטוש לאחר מכן, פרופסור קווירל עמד, ורגע לאחר מכן הוא נפל לברכיו.

"שכב," אמרה המכשפה בלי להרים את מבטה מבלטריקס. "זה אתה שם, ג'רמי?"

"כן," אמר המורה להתגוננות בקול ניחר למדי בזמן שנשכב על טלאי שטוח יחסית של סלע כתום ומכוסה חול. הוא לא היה חיוור כמו בלטריקס, אבל פניו היו חסרות דם באור השחר העמום. "ברכות, העלמה קמבלבנקר."

"אמרתי לך," אמרה המכשפה, קולה חד וחיוך קל על שפתיה, "קרא לי קריסטל, זו לא בריטניה ואין לנו את הרשמיות שלכם פה. וזה דוקטור עכשיו, לא עלמה."

"התנצלותי, דוקטור קמבלבנקר." זה לווה בגיחוך יבש.

חיוכה של המכשפה התרחב מעט, קולה התחדד. "מי החבר שלך?"

"את לא צריכה לדעת." עיניו של המורה להתגוננות היו עצומות כששכב על הקרקע.

"מה השתבש?"

ביושב רב: "תוכלי לקרוא על כך מחר בכל עיתון עם מוסף בינלאומי."

שרביטה של האישה טפח פה ושם, דוקר ובודק לכל אורך גופה של בלטריקס. "התגעגעתי אליך, ג'רמי."

"באמת?" אמר המורה להתגוננות, נשמע מופתע קלות.

"אפילו לא קצת. אם לא הייתי חייבת לך -"

המורה להתגוננות החל לצחוק, ואז זה הפך להתקף שיעול.

מה אתה חושב? אמר סלית'רין למבקר הפנימי, בעוד הארי מאזין מבעד לשמשות הזכוכית. הצגה או מציאות?

לא יודע, אמר המבקר הפנימי של הארי. אני לא בשיא יכולתי הביקורתית כרגע.

מישהו יכול לחשוב על דרך טובה לקבל עוד מידע? שאל רייבנקלו.

שוב נשמעה לחישה מהאוויר הריק מעל המטאטא: "מה הסיכוי לבטל את כל מה שנעשה לה?"

"הו, בוא נראה. ביאור-הכרה וטקסים אפלים לא ידועים, עשר שנים בשביל שזה יתקבע, ואז עשר שנים של חשיפה לסוהרסנים? לבטל את זה? יצאת מדעתך, מר מי-שלא-תהיה. השאלה היא האם משהו נשאר, והייתי אומרת שהסיכוי לזה הוא אחד לשלוש -" המכשפה עצרה את עצמה לפתע. כשהמשיכה לדבר, קולה היה שקט יותר. "אם היית ידידה, לפני כן... אז לא, לעולם לא תקבל אותה בחזרה. מוטב שתבין זאת עכשיו."

אני מצביע שזו הצגה, אמר המבקר הפנימי. היא לא הייתה פולטת את כל זה בתגובה לשאלה אחת אם היא לא פשוט חיכתה להזדמנות.

מצוין, אבל אני נותן לזה רמת סמך נמוכה, אמר רייבנקלו. מאוד קשה שלא לתת לחשדות שלך לשלוט בתפיסות שלך כשאתה מנסה לשקול ראיות כל כך עדינות.

"איזה שיקוי נתת לה?" שאלה המכשפה אחרי שפתחה את פיה של בלטריקס והביטה פנימה, שרביטה מאיר באורות בצבעים שונים.

האיש ששכב על הקרקע אמר ברוגע, "שיקוי התפלפלות -"

"יצאת מדעתך?"

שוב נשמע הצחוק המשתעל.

"היא תישן במשך שבוע אם יהיה לה מזל," אמרה המכשפה וציקצקה בלשונה. "אני אשלח לך ינשוף כשתפקח את עיניה, אני מניחה, כדי שתוכל לבוא ולשכנע אותה לקחת את הנדר הכובל הזה. יש לך משהו שימנע ממנה להרוג אותי במקום, אם תצליח אפילו לזוז בחודש הקרוב?"

המורה להתגוננות, עיניו עדיין עצומות, הוציא מגלימותיו דף נייר; רגע לאחר מכן, מילים החלו להופיע עליו, בלווית לשונות עשן קטנות. כשהעשן הפסיק לעלות, הנייר ריחף לעבר האישה.

האישה הביטה בנייר בגבות מורמות, ואז נחרה באירוניה. "כדאי שזה יעבוד, ג'רמי, או שבצוואה שלי ייכתב שכל הרכוש שלי יהיה פרס על ראשך. ואם כבר מדברים –"

המורה להתגוננות שלח את ידו לגלימותיו פעם נוספת והשליך למכשפה שק שהשמיע קול צלצול. המכשפה תפסה אותו, שקלה אותו, והשמיעה קול מרוצה.

ואז היא נעמדה, והאישה החיוורת והשלדית ריחפה מהקרקע לידה. "אני חוזרת," אמרה המכשפה. "אני לא יכולה להתחיל לעבוד כאן."

"חכי," אמר המורה להתגוננות, ובמחווה לקח את שרביטו מידה של בלטריקס ומהרצועה. ואז ידו כיוונה את השרביט לעבר בלטריקס, עשתה תנועה מעגלת קטנה, ולוותה במלמול שקט, "אובליוויאטה."

"זה מספיק," גערה המכשפה, "אני לוקחת אותה מפה לפני שמישהו יעשה לה עוד נזק –" יד אחת הצמידה את בלטריקס השלדית לצידה, והשתיים נעלמו בצליל הפופ החזק של התעתקות.

ואז הייתה דממה במקום מלא הגבעות, למעט אוושת הגלים החולפים, ומשב הרוח הקל.

אני חושב שההצגה הסתיימה, אמר המבקר הפנימי. אני נותן לה שני כוכבים וחצי מתוך חמישה. היא בטח לא שחקנית מנוסה מאוד.

אני תוהה האם מרפאה אמיתית תיראה מזויפת יותר משחקנית שמעמידה פנים? תהה רייבנקלו.

כמו לראות תוכנית טלוויזיה, כך זה הרגיש. כמו לראות תוכנית טלוויזיה שלא ממש התחברת לדמויות שבה, כך הכל הרגיש מעבר לקירות הזכוכית.

איכשהו, הארי הצליח להזיז את שפתיו בעצמו, לשלוח את קולו שלו אל אוויר השחר הדומם, ואז הוא הופתע לשמוע את השאלה שלו. "כמה אנשים שונים אתה בכלל?"

האיש החיוור שעל הקרקע לא צחק, אבל ממקום מושבו על המטאטא הארי ראה את זוויות פיו של פרופסור קווירל עולות מעלה, קצהו של חיוך אירוני מוכר. "איני יכול לומר שטרחתי לספור. כמה אתה?"

זה לא היה אמור לזעזע את הארי הפנימי עד כדי כך, לשמוע את התגובה הזו, אך עם זאת הוא הרגיש – הוא הרגיש – מעורער, כאילו המרכז שלו עצמו הוסר –

הו.

"סלח לי," אמר קולו של הארי. הוא נשמע מרוחק ומנותק כפי שהרגיש הארי הדועך. "אני עומד להתעלף בעוד כמה שניות, אני חושב."

"תשתמש במפתח המעבר הרביעי שנתתי לך, זה שאמרתי שהוא מקלט הגיבוי שלנו," אמר הגבר ששכב על הקרקע, ברוגע אך בזריזות, "יהיה בטוח יותר שם. ותמשיך ללבוש את הגלימה שלך."

ידו הפנויה של הארי הוציאה זרד נוסף מהנרתיק שלו ושברה אותו.

עוד משיכת מפתח מעבר, מרחק בינלאומי, ואז הוא יהיה במקום שחור.

"לומוס," אמרו שפתיו של הארי, חלק ממנו דואג לבטיחות של כל השאר.

הוא היה במה שנראה כמו מחסן מוגלגי נטוש.

רגליו של הארי ירדו מהמטאטא, נחו על הרצפה. עיניו נעצמו, וחלק זעיר ממנו כיבה את האור בכוח הרצון, לפני שהחשכה לקחה אותו.

"לאן תלך?" צעקה אמיליה. הם כמעט הגיעו לקצה לחשי ההגנה.

"אחורה בזמן כדי להגן על הארי פוטר," אמר הקוסם הזקן, ולפני שאמיליה הספיקה אפילו לפתוח את פיה כדי לשאול אם הוא רוצה עזרה, היא הרגישה את גבול ההגנות כשחצו אותו.

נשמע פופ של התעסקות, והקוסם ועוף-החול נעלמו, מותירים מאחוריהם את המטאטא השאול.